

Täydenkuun sinfonia

M. E. Yli-Kiikka

Täydenkuun sinfonia

M. E. Yli-Kiikka

Täydenkuun sinfonia

© 2020 M. E. Yli-Kiikka

Kannen suunnittelu ja toteutus: Annika Laukkanen
Sisuksen taitto: M. E. Yli-Kiikka

Karttakuva: M. E. Yli-Kiikka ja Annika Laukkanen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2566-5

Lämmin Kiitos kaikille Teille, jotka olette näiden pitkien vuosien ajan jaksaneet kannustaa minua.

Teille, jotka jaksoitte kysellä minulta projektini etenemisestä aikoina, jolloin itse halusin vain unohtaa kaiken. Te pakotitte minut kaivamaan sorvini uudelleen esiin.

Teille, jotka potkitte minua eteenpäin tavoittelemaan unelmaani, uskomaan itseeni ja kehittymään. Olemaan tyytymätön helppoon ja keskivalmiiseen, mutta myös hyväksymään epätäydellisyyteni.

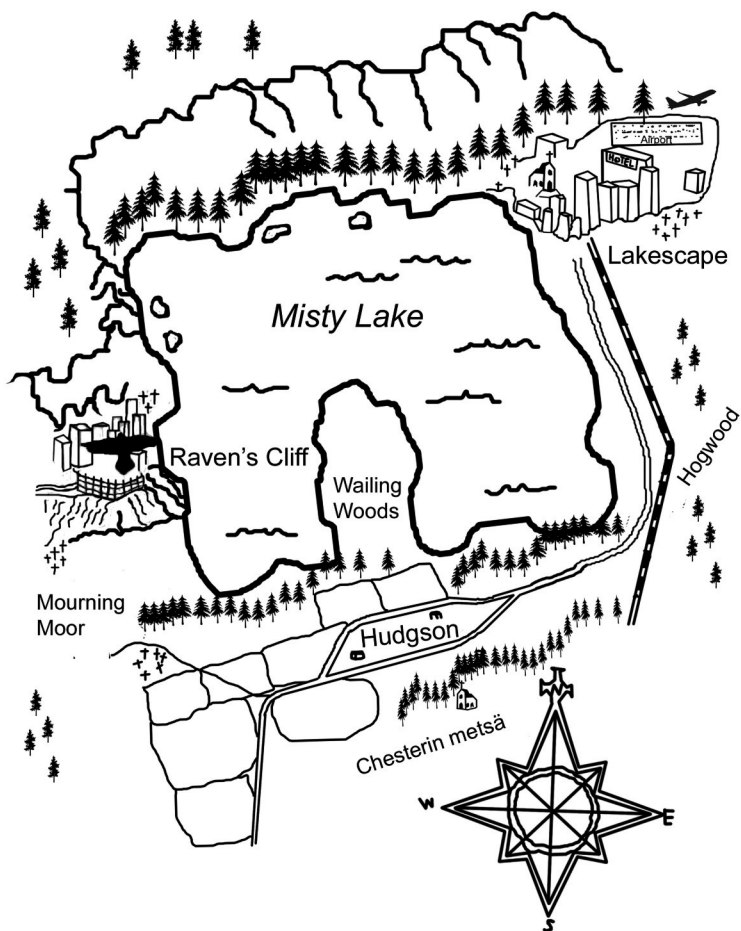
Ja, ennen kaikkea, kiitos Sinulle, veljeni, kaikesta valtavasta tuestasi, horjumattomasta uskostasi työhöni ja lukemattomista tunteista jotka olet jaksanut kuunnella ja myötävaikuttaa. Tätä teosta ei olisi ilman kaikkia näitä vuosia, joina olemme voineet heittäytyä jakamaan tarinaintoamme, aina lapsuudestamme lähtien.

Voisimmepa aina säilyä sen verran lapsina toisillemme.

Kun Te inspiroitte elämääni, minulla on paljon enemmän pelättävää.

Kun Te olette elämässäni, pahimmat pelkoni pysyvät paperilla.

- M. E.

Sisällys:

Osa 1: Viattomain kehtolaulu.....	9
Osa 2: Lauman oratorio.....	129
Osa 3: Peltojen surulaulu.....	151
Osa 4: Adagio järvelle.....	271
Osa 5: Kuolleiden hymni.....	309

Osa 1.

Viattomain kehtolaulu

Perjantai 2. helmikuuta

Viimeisten kahden viikon aikana kaksipiippuisesta Melindasta oli tullut James Lambertin paras ystävä. Hän puristi sitä aivan kuin elämänlankaa, joka voisi hetkenä minä hyvänsä lipsua hänen hikisten sormiensa ulottuvilta. Se oli ankkuri ja majakka Jamesin järjettömäksi käyneessä maailmassa. Hän silitteli sitä kuin taikalamppua ja toivoi siten näkevänsä hengen, joka päästäisi hänet piinastaan.

Tai edes sellaisen, johon Melindan puheet tehoaisivat.

James oli myös viimein alkanut puhua Melindalle elämästään, mikä tietenkin miellytti Melindaa suuresti. Viimeisimmästä metsästysretkestä lähtien Melinda oli jätetty pimentoon, mutta nyt se sai jälleen nauttia intiimistä läheisyydestä ja Jamesin kehon lämmöstä. Mies halasi sitä rakastavasti, suuteli sen kylmää pintaa ja laski sen sitten reisiensä päälle lepäämään.

James istui lattialla eteiskäytävän päässä. Hänen komeat kasvonsa olivat muuttuneet kolkoiksi. Aliravitsemus oli kuihduttanut hänen silmäkuoppansa sisään, ja kallon muodot pistivät esiin harmaantuneen ihon alta. Hänen hiuksensa, joita hän piti yleensä edustuksellisessa

jakauksessa, olivat nyt hien ja liian kovettamat, ja ne sojottivat joka suuntaan kuin takiaispallon piikit.

Vaatteitaan James ei ollut tietenkään ehtinyt vaihtaa, sillä hänen täytyi vahtia ovea. Siispä hänen t-paitaansa saattoi kuvailla ainoastaan muodollisesti valkoiseksi. Farkuista hän oli luopunut jo ajat sitten, koska hänellä ei ollut aikaa riisua niitä aina kun hän joutui käymään vessassa.

"Enhän minä mikään elukka ole", James totesi Melindalle, joka oli tietenkin samaa mieltä. "Olen ihminen. Sivistynyt ihminen, joka ei tee tarpeitaan eteiseen." Hän otti selällään vauhtia seinästä ja keinahteli rytmikkäästi edestakaisin. "Sivistynyt, sivistynyt..."

Sitten hän kuuli äänen.

Siellä se taas on. Kyllä minä kuulen sen. Älä luulekaan, ettei James kuulisi kuinka hiiviskelet nurkissa!

Jamesin liike pysähtyi. Hän tuijotti ulko-ovea ja puristi Melindaa rystyset valkoisina. "Tulisit sieltä...", hän kuiskasi keskittyneesti. "Tulisit nyt vain. Kun kerran niin kovasti kurkistelet." Ivaava hymy levisi Jamesin risupartaisille kasvoille. "Tietysti minä näen sinut. Kurkistelet jälleen silmäaukosta ja tuijottelet suurilla silmilläsi."

Vastausta ei kuulunut.

"Vastaa, saatana!" James parahti kurkku kuivana ja osoitti Melindalla kohti ovea. "Tule tänne! Uskallakin tulla! Varoitin sinua!"

Kukaan ei tullut.

"Siellä se on, Melinda. Aivan varmasti." James vakuutteli rakkaalleen. "Minä en ole hullu. Se vain yrittää temppujaan. Minä en ole hullu..."

Sitten eteisestä kuului pitkä narahdus. Huoneessa ei näkynyt ketään. James asui yksin kaksiossaan Melinda seuranaan.

"Se on täällä", James kuiskasi ja salli silmiensä kiertää seinillä. Oven vieressä oli vaatehenkari, mutta siinä ei näkynyt liikettä. Eikä se sinne olisikaan piiloutunut. Komeroihin ehkä, ellei se olisi tiennyt sellaisen olevan turhaa. James ei ollut avallut kokonaiseen viikkon mitään muuta kuin säilyketölkkejä.

Sitten äänet kuuluivat lähempää. Ne viipyilivät olohuoneen oven saranoissa ja valottoman makuuhuoneen pimeydessä.

"Se yrittää taas. Se yrittää...", James hoki mielettömänä. "Voi, Melinda, se yrittää taas..."

Naksutusta ja narinaa. Hieman siellä sun täällä, mutta ei kaikkialla. *Se* tiesi mikä Jamesia kaiverteli eniten. *Se* oli päässyt hänen päänsä sisään ja tiesi.

"Joo... heh-heh... *Se* on päässyt pahasti pääni sisään." James piteli otsaansa voimattomana. Hänen vatsansa oli lakannut kurisemasta jo ajat sitten. Nyt huimaus alkoi olla jokapäiväistä. "Helvetti kun saisi hampurilaisen. Saisi nälän loppumaan. Mutta *tuo* tietenkin pilaisi senkin nautinnon."

Joitain iloja *se* ei kuitenkaan kyennyt pilaamaan. James kohotti Melindaa, suuteli sitä suoraan suulle ja hyväili sen kaulaa.

Silmät tuijottivat häntä. Kaikki muu oli pelkkää höttöä, josta James ei ollut edes kiinnostunut. Mutta nuo silmät.

"Pikku tirkistelijä...", James kähisi. "Katso. Katso oikein... Katso nyt! Haluatko osasi? Haluatko?!"

Melinda kääntyi. Sitten se päästi terävän huudon, joka kaikui huoneistossa pitkään varsinaisen sanoman jälkeen.

Ei se siitä välitä. Vittuakaan väliä vaikka lataisi koko laatikollisen rautaa pitkin seiniä.

"Heh-heh... Mitään väliä. Ei mitään..."

James puhalsi Melindan savuavalle piipulle. Hän tunsu sen lämmön huulillaan.

Ja siitäpä hänelle tulikin verraton ajatus. "Joo, heh-heh... Ei väliä vaikka ampuisi seinät seulaksi. Mutta se ei olekaan seinissä, Melinda. Ei se siellä ole."

James osoitti ohimoaan sormellaan ja muotoili sanat huulillaan: *Se on täällä näin.*

Huokaus kuului jostakin Jamesin korvan takaa. Kevyt ilmavirta tuntui hänen hiuksissaan.

Se puhaltelee jälleen. Perverssi pikku piru... Mutta se loppuu. Nyt se loppuu!

Melindan piiput katosivat Jamesin suuhun. Ruudinkatkuinen savu maistui kutsuvalta. Toisessa piipussa oli vielä patruuna. Se riittäisi.

"Ei vitussa", James älähti ja veti piiput suustaan. "Tämä pitää tehdä kunnolla."

Kunnolla, kuten James oli hoitanut uransa kaikki diilit. Vahaukseen meni hieman aikaa ja vain vähän rahaa, mutta asiakas piti autoa heti paria tonnia arvokkaampana.

James kumartui noukkimaan patruunan laatikosta, jonka hän oli jättänyt viereensä lattialle. Hän ei välittänyt pienistä lapsenkengistä, jotka olivat ilmestyneet laatikon viereen. Hän ei katsonut ylös reisiin, joiden valkoisilla sukkahousuilla oli verisiä pärsketahroja. Ne eivät olisi siinä enää kun hän kohottaisi katseensa. Sen hän tiesi jo entuudestaan. Määrätietoisena hän vei kätensä patruunakentille, poimi ammuksen ja veti kätensä takaisin.

Niin yksinkertaista. James piti yksinkertaisista asioista. Enemmän kuin ennen.

Melindan lataaminenkin oli yksinkertaista. Keskeltä pyllistys ja patruuna aukkoon. Sitten suoristautuminen ja taas sai suunsoitto alkaa.

James nauroi. Niinhän se oli. Melinda ei ollut poikkeus vaikka olikin kylmää metallia ja puuta.

Sitten se alkoi jälleen. Melodia, jonka James olisi mielellään kuullut ulkona lastentarhassa, ja silloinkin iloisesti naruhypyn tahdittamana. Mutta ei huokailtuna, hitaana messuna, jonka ainoa häiritsevä tarkoitus oli tuottaa painajaisia.

*"Tytönen, tyttönen,
pilven reunalla hyppien,
valko lampaita laskien
lepoon laskevi laskun sen."*

"Lopeta!" James raakkui syvältä kurkustaan. Kyynel herahti hänen silmiinsä. "Anna minun olla, jumalauta..." Viimeiset sanat olivat itkuisen hytkähtelyn tukahduttamat.

Mutta laulu kaikui edelleen huoneissa. Nyt sitä samaa alettiin messuta makuuhuoneessa, arvatenkin hänen sängyssään istuen.

"Melinda...", James itki. "Ammutaan se, jooko? Osutaan tällä kerralla."

Melinda kohosi jälleen hänen suuhunsa. Nyt sillä oli kaksin verroin lahjoja pikku paskiaiselle annettavaksi. Tärisevä peukalo asettui kahdelle liipaisimelle.

Maista lyijyä. Hampaita se vahvistaa...

James nauroi. Äänien kuoro nauroi myös. Kikatteli kaikista huoneista.

Sen kuuleminen teki hommasta helpomman. Tärinä lakkasi. Peukaloon tuli uutta voimaa. Melinda antoi Jamesille hyvänyön suudelman.

Keskiviikko 7. maaliskuuta

Laureen Matthews seisoi kävelykadulla ja katsoi ylös kerrostalon ikkunoihin. Jokin noistako se asunto oli? Hän vilkaisi jälleen asuntoesitettä, mutta siinä ei sanottu oliko asunnosta näkyvyys kaupungille vaiko sieltä poispäin. Näköala puistoalueelle olisi ollut mukava lisä. Ehkä niin korkealta näkisi jopa Misty Laken, mikä Lakescapen kaupungissa merkitsi ylellisyyttä.

Mutta tuskinpa Laureen voisi odottaa sellaista niin pienivuokraiselta asunnolta. Itse asiassa, vuokra oli niin pieni, että Laureen saattoi vain toivoa ettei huoneisto ollut torakkapesä. Hän tarvitsi kipeästi asuntoa, ja tämä taloyhtiö oli hänen vähistä vaihtoehtoistaan toistaiseksi lupaavin.

Laureen astui sisään ja tuli kerrostalon aulaan. Siellä odottelikin jo mies, joka oli salkustaan ja papereistaan päätellen taloyhtiön asuntovälittäjä, herra Timpett.

"Herra Timpett?" Laureen kysyi.

"Ahaa, kyllä olen. Minäpä jo vähän arvelinkin kun astuitte sisään", herra Timpett sanoi ja tuli hänen luokseen kättelemään. "Ja te olettekin sitten varmaan neiti Matthews?"

"Kyllä olen", Laureen vahvisti ja hymyili niin lämpimästi kuin vain osasi.

"Sehän on täysin selvää. Kun ajattelee siistiä pukuanne, neiti. Täällä ei ole totuttu näkemään noin edustavaa pukeutumista, saati sitten nuoria yksin asuvia naisia muutenkaan."

Sellaisen huomion olisi voinut helposti tulkita väärin. Tyypilliseksi ylimairittelevaksi tavaksi, jolla uteliaat miehet tekivät tuttavuutta naisten kanssa. Laureen oli tottunut kuulemaan sellaista paljon opiskeluaikanaan. Ensimmäinen se oli tuntunut miellyttävältä ja itsetuntoa kohottavalta vaihtelulta siihen, mitä tahdittomat juntit päästelivät

suustaan hänen kotipuolessaan. Mutta kun todelliset tarkoituserät kehujen taustalla alkoivat käydä ilmeisemmiksi, hän oli alkanut suhtautua niihin kylmän kopakasti.

Herra Timpett puolestaan oli jo vanhemman polven miehiä, ja Laureen ymmärsi hänen sanansa viattomiksi. Jokin niissä kuitenkin sai Laureenin vaivautumaan: "*Nuori yksin asuva nainen*"? Oliko hän päätynyt johonkin konservatiivilähiöön, jossa hänen ikäisensä sinkkunaiset koettiin kummajaisiksi?

Laureen päätti parhaaksi peittää narkästyksensä. Mitä pukeutumiseen tuli, hän vain kiitti miestä kohteliaisuudesta.

"Oliko tänne helppo löytää?" herra Timpett kysyi. "Joidenkin mielestä liikenne yhteydet asemalta ovat kammottavat, vaikka minulle niissä ei ole mitään outoa."

"Taksikuski tunnisti tämän paikan ja ohjasi minut ajotieltä tänne."

"Niin, niin, hyvä. Taksiin voikin aina luottaa. Paikallisiin ainakin, he kun ovat asuneet täällä koko ikänsä. Kuten minäkin tietysti, ja siksi ulkopaikkakuntalaisten valitukset kuulostavatkin korvissani vierailta. En ehkä näe puutteitamme samalla tavalla kuin he, vaikka useimmiten mietinkin kuinka hyvin he mahtanevat osata suunnistaa..."

Herra Timpett tajusi liian myöhään puhuvansa nytkin ulkopaikkakuntalaisen kanssa ja kiirehti korjaamaan: "Niin, siis en toki tarkoita teitä, neiti. Te vaikutatte vähintäänkin yhtä älykkäältä kuin olette kauniskin. Jos minun sopii sanoa."

"Kiitos", Laureen sanoi yksioikoisesti ja vilkaisi rappukäytävään. Hän arvosti herra Timpettin rauhallisuutta, sillä se teki miehestä helposti lähestyttävän, mutta taipumus jaaritteluun oli jotakin mitä Laureen ei sietänyt alkuunkaan. Hän oli tottunut ripeyteen muodollisten asioiden hoitamisessa. Sillä tavalla liikeasioissa päästiin nopeasti siihen, mikä osapuolia todella kiinnosti: rahaan.

"Niin, ja te tahtoisitte varmasti nähdä asunnonkin", herra Timpett tulkitsi. "Pyydän anteeksi, näytän sen pikimiten. Seuratkaa vain minua."

Asunto sijaitsi rakennuksen viidennessä kerroksessa, jonne he nousivat portaita pitkin. Hissiä taloyhtiössä ei ollut lainkaan. Laureen piti sitä yllättävänä, sillä rakennus näytti muutoin melko uudelta.

"Niin, tämä koko rakennushan on peruskorjattu vasta kymmenisen vuotta sitten", herra Timpett huomautti hänen kysyessään asiasta. "Julkisivu, keittiöt... portaikko. Jopa kylpyhuoneetkin, mikä varmasti ilahduttaa teitä kovasti."

Laureen hymähti. "Kuulostaa kalliilta työltä."

"Ei suinkaan", herra Timpett vakuutti ylikorostetun vähättelevästi. "Taloyhtiössä asuu suuremman luokan henkilö, jolla on paljon suhteita. Remontti ei maksanut puoliakaan siitä, mitä olisi voinut kuvitella."

"Niinkö?" Laureen hämmästeli kiinnostuneena. "Minkähänlaisella miehellä mahtaa olla sellaisia suhteita?"

Lieneekö moinen menettely laillistakaan? Laureen ei lausunut ajatustaan julki. Asuntoesittelyyn tullessa oli tuskin viisasta ryhtyä puhumaan pimeistä remonteista ja osoittelemaan sormella nykyisiä asukkaita.

Herra Timpett nauroi. "Voi, poliisipäällikkö Burton on Lakescapen arvostetuin lainvalvoja. Kaupungista löytyi monta urakoitsijaa, jotka tunsivat olevansa palveluksen velkaa. En tiedä oletteko kuullut hänestä. Hän asuu ylimmässä kerroksessa."

"Ei, en ole", Laureen sanoi. Hänhän oli ulkopaikkakuntalainen. "Sittenhän taloyhtiössä pitäisi olla turvallista asua kun oikein poliisipäällikkökin pitää täällä majaansa."

Herra Timpettin hymy kävi väkinäiseksi. "Niin. Niin voisi ajatella."

He saapuivat oikean huoneiston kohdalle, ja herra Timpett avasi oven. "Ulko-ovi on vasta vaihdettu", hän sanoi rohkaisevasti. "Se jos mikä lisää tietenkin turvallisuutta. Uudet lukot ja kaikki."

Laureen asteli eteistä pitkin ja katseli ympärilleen. Hänestä oikealla ja vasemmalla avautuivat ovet tyhjiin huoneisiin. Keittiö oli eteisen

Misty Lake.

Järvi Yhdysvaltain pohjoisosissa, Wisconsinin osavaltiossa. Jyrkkien kallioiden ja pimeiden metsien ympäröimä alue, jonka olemassaolo on luotaantyöntävän erakkomainen. Koruton seutu, jolla ihmisen kosketus on nuori, mutta jonka kosketus ihmiseen tuntuu vanhalta kuin kuolema.

Ulkopuolisen silmin Misty Lake voi aluksi vaikuttaa vain takapajuiselta, taikauskoiselta umpikujalta. Mutta kun järveltä levittäytyvä kolkko usva alkaa viipyillä metsissä ja hapuilla kohti kaupunkeja, vanhat pelot heräävät henkiin.

Olipa paikallinen tai ei, Misty Laken ihmiset joutuvat tylysti kasvatusten alueen karun historian kanssa. Samalla alkaa valjeta paljon kauhistuttavampi totuus tapahtumista, jotka ovat vääjäämättömästi ajamassa heitä kohti tuhoaan.

Täydenkuun sinfonia on M. E. Yli-Kiikan esikoisromaani, jossa ajelehditaan Misty Laken rannoille. Siellä vesi on mustaa, maa on hapanta ja usva kantaa kuiskausten raskasta taakkaa.

